

Lykken kan ligge i en Pind

Nu skal jeg fortælle en Historie om Lykken. Vi kjende Allesammen Lykken: Nogle see den Aar ud, Aar ind, Andre kun i visse Aaringer, paa en enkelt Dag, ja, der gives de Mennesker, som kun een eneste Gang i deres Liv see den, men see den gjør vi Alle.

Nu behøver jeg ikke at fortælle, for det veed Enhver, at *Vor Herre* sender det lille Barn og lægger det i en Moders Skjød, – det kan være i det rige Slot og i den velhavende Stue, men ogsaa paa aaben Mark, hvor den kolde Vind blæser; dog Enhver veed nok ikke, og vist er det alligevel, at *Vor Herre*, idet han bringer Barnet, ogsaa bringer en Lykkegave til det, men den lægges ikke aabenlyst lige ved Siden af; den lægges et Sted i Verden, hvor man mindst tænker paa at finde den, og dog findes den altid; det er det Glædelige. Den kan være lagt i et Æble; det var den for en lærd Mand, som hed *Newton*: Æblet drattede, og saa fandt han sin Lykke. Kjender Du ikke Historien, saa bed dem om at fortælle den, som kan den; jeg har en anden Historie at fortælle, og det er en Historie om en Pære.

Der var en stakkels Mand, som var født i Armod, groet op i Armod, og paa den havde han giftet sig. Han var forresten Dreier af Profession og dreiede især Paraplyskafter og Paraplyringe; men han havde det neppe fra Haanden i Munden.

»Jeg finder aldrig Lykken!« sagde han. Det er en virkelig oplevet Historie, og man kan nævne Landet og Stedet, hvor Manden boede, men det er nu det Samme.

De røde, sure Rønnebær voxte som den rigeste Pynt omkring hans Huus og Have. I den var dog ogsaa et Pæretræ, men det bar ikke en eneste Pære, og dog var Lykken lagt i dette Pæretræ, lagt i de usynlige Pærer.

En Nat stormede Vinden ganske forfærdeligt; man fortalte i Aviserne, at den store Diligence blev af Stormen løftet op fra Veien og kastet hen som en Klud. Sagtens kunde da en stor Green blive knækket af Pæretræet.

Grenen blev lagt ind i Værkstedet, og Manden dreiede, i Spøg, af den en stor Pære og saa nok en stor, derpaa en mindre og saa nogle ganske smaa.

Træet maatte dog engang sætte Pærer, sagde Manden, og saa gav han dem til Børnene at lege med.

Til Livets Nødvendighed i et vaadt Land hører nu rigtignok en Paraply. Hele Huset havde til fælles Brug kun een; blæste Vinden for stærkt, saa vendte Paraplyen sig, ja den knækkede endogsaa et Par Gange, men Manden satte den strax i god Stand igjen; dog ærgerligst var det, at Knappen, der skulde holde den sammen, naar den var slaaet ned, altfor tidt sprang af, eller Ringen, der blev sat om den, gik itu.

En Dag sprang Knappen; Manden søgte efter den paa Gulvet og fik der fat i een af de allermindste dreiede Smaapærer, en af dem, Børnene havde faaet til at lege med.

»Knappen er ikke til at finde!« sagde Manden, »men den lille Ting kan nok gjøre samme Gavn!« Saa borede han et Hul i den, trak en Lidse igjennem, og den lille Pære sluttede godt i den knækkede Ring. Det var sandelig den allerbedste Sammenholder, Paraplyen endnu havde havt.

Da Manden næste Aar skulde sende Paraplyskafter til Hovedstaden, hvor han leverede det Slags, sendte han ogsaa et Par af de dreiede smaa Træpærer med en halv Ring om, og bad om, at de maatte prøves, og saaledes kom de til *Amerika*. Der mærkede man snart, at den

lille Pære holdt langt bedre end nogen anden Knap, og nu forlangte man af Kjøbmanden, at alle Paraplyer, som fulgte efter, skulde lukkes med en lille Pære.

Naa, der blev Noget at bestille! Pærer i Tusindviis! Træpærer paa alle Paraplyer! Manden maatte tage fat. Han dreiede og dreiede. Hele Pæretræet gik op i de smaa Træpærer! Det gav Skillinger, det gav Dalere!

»I det Pæretræ var min Lykke lagt!« sagde Manden. Han fik nu et stort Værksted med Svende og Dreng. Altid var han i godt Humeur og sagde: »Lykken kan ligge i en Pind!«

Det siger ogsaa jeg, som fortæller Historien.

Man har den Talemaade: »Tag en hvid Pind i Munden, saa er Du usynlig!« men det maa da være den rigtige Pind, den, som gives os i Lykkegave af Vor Herre. Den fik jeg, og jeg kan ogsaa ligesom Manden hente klingende Guld, blinkende Guld, det allerbedste, det, der blinker fra Barneøine, det, der klinger fra Barnemund, og fra Fader og Moder med. De læse Historierne, og jeg staaer midt i Stuen hos dem, men usynlig, thi jeg har den hvide Pind i Munden; fornemmer jeg nu, at de ere glade ved hvad jeg fortæller, ja, saa siger jeg ogsaa: Lykken kan ligge i en Pind!